

Když byli piráti i s dětmi zpátky na korábu, kapitán Hák požadoval, aby každý ze zajatců složil pirátskou přísahu.

„Nikdy!“ bránila se Wendy.

„Potom tě tedy čeká příšerná smrt, má drahá. Projdeš se po prkně!“ pronesl kapitán zlověstně.

Situace se zdála být beznadějná. Při nastalém ruchu a shonu na palubě si ale nikdo nevšiml, že se Zvonilce podařilo uprchnout z lucerny.

Wendy se rozloučila se svými přáteli a statečně vykročila po dlouhém úzkém prkně. Došla až na samý okraj a... bez zaváhání skočila.

Všichni se zatajeným dechem čekali, až uslyší zlověstné šplouchnutí. Jenže to se neozvalo! Místo toho zazněl z pravoboku povědomý hlas. Byl to Petr Pan! Objevil se v pravý čas a chytil Wendy do náručí. Zvonilka k němu stihla dolétnout včas, aby ho varovala před nastraženou bombou, a společně se potom vydali zachránit ostatní.